

ΑΠΟ ΤΗΝ “ΛΥΚΗΘΟΝ”

I

Ένα καιρό μέσ σ' τήν ζωή εὔρισκα κάποια χάρι,
 Ὁ ἥλιος, ἔλαμπε γλυκὺς, χειμῶνα—καλοκαίρι
 Ἐβλεπα χίλιες ὁμορφιές μέσ σ' τὸ χλωμὸ φεγγάρι
 Κ' ἐπίστευα σ' τὸν ἔρωτα σὰν σ' τὸ δεξι μου χέρι.

Μὰ τώρα ὦημέ κι' ἡ πιὸ θερμὴ ἀγάπη μὲ φοβίζει
 Κ' ἀφοῦ σ' τὴ γῆ ἀμετάβλητη οὔτε ἡ ζωή δὲν μένει
 Νιώθω ἡ ψυχὴ σὲ τίποτε δὲν πρέπει νὰ ἐλπίζει
 Γιατ' εἶνε μάταιον αἴσθημα πὸν γρήγορα πεθαίνει.

II

Θαυμάζω τὴν γλυκεῖα ὁμορφιά σ' τὸ πρῶτο τ' ἀνοιγμά της
 Τοὺς γέροντας μὲ τὴν πειρὰ τους καὶ τ' ἀργυρὸ κεφάλι
 Τὴν νιότη πὸν ἀξέγνωιαστη προσφέρει τὴν καρδιά της
 Κ' ὕστερα πάει ὀλόχλωμη καὶ κλαίει σ' τὸ περιγιάλι

Θαυμάζω σ' τὸν γλαυκὸ οὐρανὸ τὸν ἥλιον ὅταν βγαίνει
 Τὸν ζευγολάτη τὸν φτωχὸ πὸν τοὺς ἀγροὺς ὀργώνει
 Μὰ πιὸ πολὺ τὸν ἄνθρωπο πὸν γρήγορα πεθαίνει
 Κι' ἀφίνει πίσω τὴν ζωὴ μέσ σ' τοὺς καημοὺς νὰ λυώνει.

III

Αὐτὴν τὴν ὥρα ὁ ἔρωτας—τὸ μεσημέρι ἐγγίζει -
 Ἐπάνω μου τὰ τακερὰ τὰ βλέμματά του ρίχτει
 Καὶ χίλια δυὸ γητέματα σοφίζεται κι' ἀρχίζει
 Στῆς Κύπριδος τ' ἀπέραντο νὰ μὲ μπερδεύει δίχτυ.

Μ' ὦημέ ἡ ψυχὴ μου ἡ ἄμοιση σ' τὸ σίμωμά του τρέμει
 Γιατ' ἡ ζωή μ' ἐπότισε κάθε πικρὸ βοτάνι,
 Καὶ φεύγει σὰν πλεούμενο πὸν τὸ χτυποῦν οἱ ἀνέμοι
 Σὲ κάποιο βράχο ἀπάνεμο ναυρῆ κι' αὐτὸ λιμάνι.

ΠΕΤΡΟΣ ΖΗΤΟΥΝΙΑΤΗΣ